

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 31. januar 2016

Kirkedag: Seksagesima/B

Tekst: Mk 4,26-32

Salmer:

SK: 422 * 319 * 156 * 325

LL: 422 * 301 * 319 * 156 * 473 * 325

Der er en stor kontrast mellem det, vi indtil videre har hørt om Jesus, og så det vi i dag skal høre fra ham. Følger vi Markusevangeliet fra begyndelsen, så har andre fortalt om Jesus, han lægger sig ud med det etablerede trosliv, han underviser og fortæller om Gud, han helbreder, han kalder mennesker til sig, han opfører sig som Herre over lovens religiøse bud. Og nu fortæller han om Guds rige. Og her kommer der så en kæmpe kontrast.

Uden at det skal misforstås, så er det, Jesus har foretaget sig indtil videre, sket med store armbevægelser. Hans ord og hans gerninger sætter noget i gang. Hans nedslag i folket er som stenen, der kastes i vandet; der spreder sig en masse ringe ud derfra. Hvor han kommer og går, sker store og stærke ting og sager. Noget er ikke så mærkeligt, for det er set før ved f.eks. profeterne og Gud Herrens indgriben i menneskers liv. Men nu sker det bare så voldsomt og hele tiden. Den ene historie om Jesu færden når dårligt at bunde sig i menneskers sind, før den næste trænger sig på. Og det, der sker omkring Jesus, når helt til Jerusalem, og de religiøse ledere beslutter at slå Jesus ihjel. Den beslutning er ikke bare, fordi en eller anden smart fyr kan nogle smarte tricks. Den beslutning træffes på et seriøst grundlag. Det her er mere end dem. Det her, altså ham her, skal knækkes, for ellers knækker vi.

Det er ikke så mærkeligt, hvis mennesker er begyndt at tænke Guddommeligt om Jesus. Det er ikke så mærkeligt, hvis mennesker er begyndt at ane nogle sammenhænge mellem Jesu gerning og fremtræden, og Guds rige, Messiasriget.

Israels folk på Jesu tid har været vant til, at Gud er i Himlen og holder sig pænt dér, indtil tiden er for at lade sit rige bryde frem og genrejse sit folk og give det en ny Messias, en førerskikkelse. Indtil da må man leve fromt og farisæerne velbehageligt, så de kan forrette de nødvendige ritualer i templet, hvor Guds hellighed kan tilbedes.

Men Jesus – Han har mange af Messias-skikkelsens kendetegn. Han har mange af kendetegnene på Herrens tjener. Men han har altså også nogle mangler, nogle modtegn. Han har så at sige sit væsen imod sig. Han har sin menneskelighed imod sig, imod sin Gud-dommelighed. Han er ikke særlig Gud-dommelig i sin fremtræden. Og så er han ikke i Jerusalem. Og han giver mennesker en opfattelse af, at Gud er lige midt i deres eget liv. Han fortæller om Gud med billeder fra deres egen dagligdag. Så hvad skal man egentlig tro? Hvem er han? Hvad er Gudsriget? Tør man håbe?

Sådan tror jeg, at mange har oplevet Jesus. Sådan tror jeg også, at mange oplever Jesus i dag. Men selv om vi oplever, at evangeliet om Jesus står til troende, tror jeg også, at vi alligevel fra tid til anden oplever at blive rystet i vores tro og fyldt af tvivl. Selv om man er så privilegeret at være en Jesus-troende, så kan der stadig komme anfægtelse og tvivl. Det slår mig gang på gang, at selv stærkt troende og fromme mennesker kan vakles i deres grundvold, når ulykken rammer. En dag rammer ulykken, og der spørges: Hvor er Gud? Hvorfor sker det? Sådan spørger mennesker ikke, fordi vores kristenliv er hyklerisk eller vi er dårlige troende. Sådan spørger vi, fordi vi er mennesker.

Det gør lige ondt at få en på siden af hovedet, om man er troende eller ej. Det er ikke her forskellen er på den troende og den ikke troende. Forskellen er heller ikke på de spørgsmål, eksistensspørgsmål, der kommer ud af det. Forskellen er, hvem man stiller spørgsmålene til, og hvor man søger sit svar og i hvis hænder man lægger også sit ulykkelige liv.

De store spørgsmål rejses også, når vi f.eks. rammes af kontrasten mellem det vi har hørt om Jesus og de to lignelser om Gudsriget, fortalt af Jesus. En kontrast mellem Jesu fremtræden og bringen Gudsriget nær i sin udfoldelse, og så Jesu fortælling derom. Gudsrigets komme vil ske langsomt, usynligt og uanseligt.

Langsomt og usynligt. Det tager *sin* tid. Og det sker usynligt i sin begyndelse. Ikke, at Gudsriget er usynligt; men det er usynligt, at det er Gudsriget. Helt på linie med, at manden godt ved, hvad han har sået i jorden; men det er usynligt, hvad det er, indtil det har fået sin tid og bryder frem.

Det er uanseligt. Blot som et lille frø. Men ud af frøet vokser en plante så stor, at fuglene kan bygge rede i det, og planten kaster sin beskyttende skygge over andre planter.

Jeg kan ikke høre lignelsen om sennepsfrøet uden også at høre den som en profeti. Jeg ved ikke, om det måske er at presse teksten for meget, i så fald må I have mig undskyldt. Men alligevel.

Det er i dag seksagesima søndag, 8. søndag før påske, i runde tal 60 dage før påskedag. Det væsentlige for mig er, at vi i kirkeåret vendes mod påsken. Det sker endnu tydeligere næste søndag, fastelavnssøndag, hvor Jesus i evangeliet siger: ”Se, vi går op til Jerusalem, og alt det, som er skrevet ved profeterne

om Menneskesønnen, skal opfyldes: Han skal overgives til hedningerne, og de skal håne ham, mishandle ham og spytte på ham; de skal piske ham og slå ham ihjel, og på den tredje dag skal han opstå.”

I lyset af dette er det, at jeg læser lignelsen om sennepsfrøet profetisk. Da Jesus kommer i jorden, i graven, er han mindre end os alle sammen. Han er et mere usselt menneske end nogle af os; han er mere Gudsforladt end nogle af os. Det er han, fordi han lægges i graven med al vores skyld og skam og Guds forbandelse derover. Og træder vi ind i disciplenes og hans moders situation i det øjeblik, så er han også mindre end os – for han var en skuffelse. De havde sat deres håb til ham. De havde betroet ham deres liv. Og hvad kom der ud af det? Han blev ikke engang martyr. Han er ingenting. Håbet er dødt. Kærligheden kan ikke længere nå. Troen er blevet skuffet og famler rundt i blinde efter en eller anden.

Jeg har flere gange nævnt, at der i Jesus hele tiden er denne modsætning mellem guddommelig storhed og menneskelig fremtræden. Det, der får mennesker til at håbe, og alligevel ikke rigtig ved. Dette kommer også til udtryk i denne sammenhæng, og det er her, jeg ser profetien om opstandelsen. Men en profeti, der faktisk får sin udtalelse allerede mens Jesus hænger på korset. Allerede dér ser vi ham som den store plante, hvori der er skygge og hvile at få. For det er jo, hvad røveren får. Han finder hvile og frelse hos Jesus. Som en lille himlens spurv bygger han sin rede i Paradis, for det gør Jesus muligt for ham.

Vi kan ikke stampe kornet op ad jorden. Vi er nød til at vente på, at Gud lader det gro. Og her kan vi tage ved lære af Jesus selv.

Jeg vil godt igen lige trække nogle større linier frem fra evangeliet i sin helhed. Tiden er nu til, at Gud lader sit rige vokse frem. Rammen er hele verden, for Gud elskede hele verden, ”at han gav sin søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortages, men have evigt liv.” Jesu fremtræden på jord er for hele verdens skyld. For hele verdens **skyld**, og for **hele** verdens skyld. Alligevel giver han sig tid til den enkelte!

Kvinden ved brønden, Joh 4. En fantastisk beretning. Og næste søndag, hvor vi altså er på vej mod Jerusalem, mod klimaks og fuldbringelse, dér lader Jesus sig standse af en blind i nærheden af Jeriko, Luk 18. Og i beretningen om de 10 spedalske, Luk 10. Alle steder eksempler på, at Jesus giver sig tid – tid til den enkelte.

Jesus vil frelse hele verden; men han har den enkelte for øje. Hans rige vokser, og det vokser og det vokser, som kornet på marken. Og som kornet på marken, så tager det sin tid. Og når det er modent, så høstes der. Det går helt af sig selv, for det går som Gud vil det.

Kirken er Guds rige på jord. Med ’kirken’ mener jeg ”de helliges fællesskab”. I de helliges fællesskab ved vi ikke, hvordan kornet vokser op. Vi sover og står op, nat og dag, og Gud lader kornet vokse. Vi har fået midler til som en god og ansvarlig landmand at tage vare på marken, passe og pleje den. Vi har fået ordet om Jesus, vi har fået dåb og nadver, vi har fået tro, håb og kærlighed. Men vi må aldrig glemme, at marken er Guds og Han er den rette landmand; Han er Ordet, der er sået; Han er væksten og Hans er høsten. Lad os finde vores plads deri, og glæde os over, at vi som små spurve må bygge vores rede i Hans skygge. I hans skygge, der aldrig ser os som en

flok, men som individer i hans folk i hans rige, Jesu Kristi rige, der er vidunderligst af alt på jord.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.